Dosarul nr. 5r-32/2026
4-26030199-48-5r-11032026

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

30 iulie 2026 mun. Străşeni

Judecătoria Străşeni, sediul Central
Instanța de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Mihaela Grosu
Grefier Nicoleta Sandu

examinând în ședință publică contestația înaintată de Pruteanu Ana și Efros Svetlana împotriva încheierii din 31.12.2025 emisă de către agentul constatator Bulmaga Vladimir din cadrul Inspectoratului de poliție Strășeni, -

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea din data de 31.12.2025 emisă de către OP al S.P. nr. 1 Strășeni a I.P. Strășeni, inspector Vladimir Bulmaga a fost încetată verificarea în continuare a informației înregistrate cu nr. 7316 din 23.12.2025, din motiv că în acțiunile cet. Ioniță Vasile nu sunt prezente semnele constitutive ale contravenției.
2. La 02.03.2026, petiționarele Efros Svetlana și Pruteanu Ana au depus o contestație împotriva încheierii din 31.12.2025 de încetare a verificării în continuare a informației înregistrate cu nr. 7316 din 23.12.2025.
3. La 10.03.2026, agentul constatator a expediat materialele cauzei contravenționale și contestația depusă de Efros Svetlana și Pruteanu Ana spre examinare în instanța de judecată conform competenței teritoriale și jurisdicționale.
4. În motivarea contestației, petiționarele au indicat că, în ședința de judecată din 03.11.2025, Ioniță Vasile a citit de pe o foaie un discurs premeditate conținând afirmații false și denigratoare la adresa lui Pruteanu Ana și Efros Svetlana și a familiei sale. Avocata Panuș Liliana a intervenit, instanța a atras atenția asupra faptul că, urmează să treacă la subiect, iar avocata părții adverse a reacționat prin gest de evitare, ceea ce confirmă caracterul impropriu a afirmațiilor. Afirmațiile au afectat grav reputația lor, iar Efros Svetlana a fost în incapacitate temporară de muncă din cauza impactului emoțional. Consideră că, agentul constatator nu a analizat caracterul factual al afirmațiilor, nu s-a analizat repetitivitatea comportamentului defăimător, nu s-a analizat prejudiciul real cauzat și consideră că soluția este nemotivată și formală.
5. În ședința de judecată, petiționara Efros Svetlana a solicitat admiterea contestației, susținând că încheierea din 31.12.2025 este neîntemeiată și urmează a fi anulată, întrucât agentul constatator nu ar fi stabilit toate circumstanțele relevante și nu ar fi examinat plângerea în mod obiectiv și în conformitate cu prevederile legale.

6. Petiționara Pruteanu Ana, a susținut afirmațiile petiționarei Efros Svetlana și a solicitata admiterea contesttației.
7. Respectiv, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Strășeni, Bulmaga Vladimir, fiind citat legal, în şedinţa de judecată, nu s-a prezenta, nu a depus careva cereri de amânare sau de examinare în absența sa și nu a informat instanța despre motivele neprezentării, din acre considerente instanța a dispus continuarea examinării cauzei în absența sa.
8. Audiind petiționarele Efros Svetlana și Pruteanu Ana, cercetând materialele cauzei contravenţionale, instanţa de judecată consideră că contestaţia urmează a fi admisă, ca fiind întemeiată.
9. Conform art. 7 Cod contravențional, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod.
10. Norma art. 8 alin. (1) Cod contravențional, indică că, persoana este supusă răspunderii contravenţionale numai pentru fapte săvârşite cu vinovăţie.
11. Conform prevederilor art. 374 alin. (3) Cod Contravenţional, procesul contravenţional se desfăşoară pe principii generale de drept contravenţional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum şi al normelor dreptului internaţional şi ale tratatelor internaţionale cu privire la drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte, iar art. 6 al Convenţiei Europene pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţii Fundamentale, garantează dreptul la un proces echitabil, de aceea instanţa aplică normele generale ale procesului contravenţional prevăzute de Codul contravenţional şi cele prevăzute de art. 6 al Convenţiei Europene pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţii Fundamentale.
12. În conformitate cu art.448 alin. (1) Cod contravențional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravențională, în cazul în care nu sânt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sânt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenționale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părțile care nu au fost prezente la şedința de examinare a cauzei contravenționale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condițiile art. 447^1 alin. (8).
13. În conformitate cu art.448 alin. (2) Cod contravențional, În cazul omiterii termenului prevăzut la alin. (1) din motive întemeiate, dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării sancțiunii sau a perceperii despăgubirii materiale, persoana față de care a fost emisă decizia poate fi repusă în termen, la cerere, de către instanța de judecată competentă să examineze contestația.
14. Potrivit art. 440 alin. (1) Cod contravențional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a

sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

15. În acord cu prevederile art. 425 alin. (1) și (5) Codul contravențional, probele sânt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. Sânt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prezentul cod.
16. În conformitate cu art. 425 alin. (3) Codul contravențional, aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluţioneze cauza contravenţională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanţele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege.
17. Din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materia prezumției de nevinovăție sub aspectul sarcinii probei, art.6§2 nu interzice existența unor prezumții de fapt sau de drept, însă, prin reglementarea acestora, statele trebuie să respecte cerința proporționalității între mijloacele folosite și scopul legitim urmărit. Așadar, trebuie analizat, în fiecare caz aparte, dacă modul în care operează această prezumție de legalitate a procesului verbal nu aduce atingere principiului proporționalității între scopul urmărit și mijloacele utilizate, mai ales prin prisma drepturilor petentului.
18. Sub aspectul acestor norme de drept, raportate la starea de fapt, instanța de judecată reține ca fiind constatat cu certitudine că, la data de 22.12.2025 a fost depusă plângerea cet. Pruteanu Ana (f.d.28) și la aceiași dată a fost depusă și plângerea cet. Efros Svetlana(f.d.30), prin care a solicitat atragerea la răspundere a cet. Ioniță Vasile, privitor la comportamentul ilicit, repetitiv, intimidant și defăimător al acestuia.
19. Prin încheierea Inspectoratului de Poliție Strășeni, emisă de către OP al SP nr. 1 (or. Strășeni), comisar Bulmaga Vladimir din 31.12.2025 s-a dispus încetarea verificării în continuare a informației înregistrate cu nr. 7316 din 23.12.2025, menționând că în acțiunile cet. Ioniță Vasile nu sunt prezente semnele constitutive ale contravenției sau infracțiuni.
20. În motivarea încheierii, agentul constatator a indicat că din materialele acumulate s-a constatat că, fiind audiat cet. Pruteanu Ana și Efros Svetlana, ultimele au comunicat că la data de 03.11.2025, în cadrul unei ședințe de judecată, desfășurată în dosarul nr. 2-22-2025, numitul Ioniță Vasile a manifestat un comportament ilicit, repetitiv, intimidant și defăimător, comportament care i-a afectat pe ultimele în mod direct. Unde ultimele au fost atinse în mod direct prin acțiunile și afirmațiile numitului Ioniță Vasile, care au avut un impact real asupra demnității, reputației, liniștii și stării psihice. Și anume numitul Ionița Vasile a formulat afirmații jignitoare, denigratoare și defăimătoare, apte să aducă atingere onoarei și reputației, a făcut afirmații false, neverificate și lipsite de suport factual, prezentate într-o manieră ostilă și provocatoare, cu scopul evident de discreditare și intimidare, nu de clarificare a unor aspecte juridice. Din comportamentul și afirmațiile ultimului, s-a rezultat că deține informații despre viața ultimelor și despre viața familiei, informații pe care nu i le-a comunicat ultimele,

fapt care le-a creat o stare accentuată de neliniște, teamă și insecuritate, precum și suspiciunea unei ingerințe neautorizate în viață privată. Fiind telefonat cet. Ioniță Tamara, ultima se afla împreună cu soțul Ioniță Vasile, unde fiind du-se discuții cu ultimul, ultimul a comunicat că nu dorește să ofere careva declarații în scris, însă poate comunica prin intermediul telefonic că toate înregistrările realizate de ultimul cu consătencile Pruteanu Ana și Efros Svetlana, au fost efectuate pentru a avea careva probe și de a fi prezentate în ședința de judecată. Unde a mai menționat că de aproximativ 2 ani se află în litigiu civil cu ultimele și deja s-a săturat. Iar toate afirmațiile care le-a declarat în ședința de judecată, au fost afirmate pentru a se apăra în ședința de judecată. S-a invocate prevederile art. 8 din Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare. În urma celor constate, pe cazul dat lipsesc semnele constitutive ale unei contravenții sau infracțiuni. (f.d.23)

21. Instanța reține că dispozițiile art. 8 lit. b) din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, potrivit cărora nu poate fi intentată o acțiune cu privire la defăimare pentru declarațiile făcute de participanții la proces, inclusiv de martori, organele de urmărire penală sau instanța de judecată, în cadrul urmăririi penale sau al unui proces judiciar, instituie o cauză de excludere a răspunderii civile pentru defăimare în considerarea interesului public privind buna administrare a justiției și garantarea exercitării efective a dreptului la apărare.
22. Scopul acestei norme este de a permite participanților la proces să își expună poziția procesuală, să formuleze apărări, să prezinte probe și să susțină argumente fără teama că simpla formulare a unor afirmații în fața instanței ar putea genera, în mod automat, un nou litigiu având ca obiect defăimarea. În lipsa unei asemenea protecții, exercitarea dreptului la apărare ar deveni iluzorie, iar orice declarație făcută în cadrul unui proces ar putea constitui temei pentru inițierea unei noi acțiuni judiciare.
23. Totuși, instanța reține că această imunitate procesuală nu poate fi interpretată extensiv și nici ca o autorizare de a formula, fără limită, acuzații ofensatoare sau imputări privind săvârșirea unor infracțiuni ori a unor fapte profund dezonorante. Excepțiile de la răspunderea civilă sunt de strictă interpretare și aplicare, motiv pentru care protecția conferită de art. 8 lit. b) privește exclusiv declarațiile formulate în legătură cu obiectul cauzei și necesare exercitării drepturilor procesuale.
24. Interpretarea contrară ar conduce la concluzia inadmisibilă că participanții la proces ar beneficia de o imunitate absolută, care le-ar permite să atribuie oricărei persoane comiterea unor infracțiuni, să utilizeze expresii insultătoare sau să formuleze acuzații lipsite de orice suport factual, fără posibilitatea existenței vreunei forme de control juridic. O asemenea interpretare ar fi incompatibilă atât cu scopul Legii nr. 64/2010, cât și cu principiul bunei-credințe în exercitarea drepturilor procesuale și cu obligația respectării drepturilor și reputației celorlalte persoane.
25. Prin urmare, dispozițiile art. 8 lit. b) din Legea nr. 64/2010 nu consacră un drept al participanților la proces de a defăima alte persoane, ci doar exclud posibilitatea promovării unei acțiuni în defăimare întemeiate exclusiv pe declarațiile făcute în cadrul procedurii judiciare. Norma reprezintă o garanție procedurală destinată protejării libertății de exprimare

în contextul exercitării dreptului la apărare, fără a transforma procesul judiciar într-un spațiu în care onoarea, demnitatea și reputația celorlalți participanți pot fi afectate în mod arbitrar.

26. În consecință, instanța apreciază că, pentru aplicarea art. 8 lit. b) din Legea nr. 64/2010, este necesar să se verifice dacă afirmațiile contestate au fost formulate în legătură directă cu obiectul litigiului și dacă acestea au reprezentat un demers necesar și proporțional pentru susținerea poziției procesuale. Simpla împrejurare că o afirmație a fost făcută în cadrul unui proces judiciar nu îi conferă, prin ea însăși, caracter legitim și nu transformă orice imputare de natură penală sau morală într-o exprimare protejată în mod absolut.
27. Instanța reține că afirmațiile expuse de pârât în susținerile sale scrise au un caracter vădit defăimător, întrucât nu se limitează la exprimarea unor opinii, percepții sau aprecieri subiective asupra circumstanțelor litigiului, ci conțin imputări explicite privind săvârșirea de către reclamantă a unor fapte concrete, grave și dezonorante, susceptibile de verificare și de natură să îi afecteze onoarea, demnitatea și reputația în societate.
28. Astfel, Ioniță Vasile afirmă că Pruteanu Ana și-ar fi abandonat soțul grav bolnav, susținând că aceasta „l-a lăsat în grija vecinilor, fraților și surorilor”, iar ulterior „a murit în groapa de lângă cazan”. O asemenea afirmație depășește limitele unei simple aprecieri privind relațiile de familie și echivalează cu imputarea unui comportament profund imoral și lipsit de umanitate, sugerând că reclamanta și-ar fi abandonat propriul soț într-un moment de maximă vulnerabilitate. În percepția unei persoane rezonabile, o astfel de acuzație este aptă să genereze dispreț, indignare și condamnare morală, afectând în mod grav imaginea socială a reclamantei.
29. Totodată, pârâtul afirmă că reclamanta și familia acesteia „au pasiune aparte de a da în judecată pe orișicine, din care ar putea să aibă profit”, precum și că „s-au învățat a trăi pe banii câștigați în judecăți”. Aceste afirmații transmit ideea că reclamanta exercită dreptul de acces la justiție nu pentru apărarea unor drepturi legitime, ci ca modalitate de obținere a unor beneficii financiare necuvenite. Prin urmare, aceste susțineri îi atribuie un comportament abuziv și lipsit de bună-credință, fiind de natură să diminueze încrederea publicului în probitatea și integritatea sa.
30. De asemenea, pârâtul îi impută reclamantei săvârșirea unei „escrocherii”, întrebând retoric dacă înregistrarea locuinței pentru plata aferentă refugiaților „nu se numește escrocherie”. Deși formulată aparent sub forma unei întrebări, această exprimare nu reprezintă o simplă figură retorică, ci transmite fără echivoc concluzia că reclamanta ar fi comis infracțiunea de escrocherie. Or, atribuirea unei persoane a comiterii unei infracțiuni, în lipsa unei hotărâri judecătorești care să stabilească acest fapt, constituie una dintre cele mai grave forme de atingere adusă onoarei și reputației acesteia.
31. Același caracter defăimător îl au și afirmațiile potrivit cărora reclamanta ar fi însușit ilegal cardul bancar, banii și bunurile refugiaților, ar fi refuzat restituirea acestora și „a decis să-și însușească banii și lucrurile”. Aceste susțineri nu exprimă simple bănuieli sau opinii, ci impută reclamantei săvârșirea unor fapte concrete de însușire ilegală a bunurilor altor persoane, echivalente unor infracțiuni contra patrimoniului. Gravitatea acuzațiilor este

amplificată prin faptul că acestea vizează bunurile unor refugiați și ale unor copii minori, fiind de natură să provoace o reacție puternică de dezaprobare și să compromită grav imaginea reclamantei în comunitate.

32. În același context, pârâtul utilizează calificativul de „hoață”, încercând să justifice această expresie printr-o pretinsă definiție a noțiunii de „hoție”, întrebând retoric cum se numește persoana care își însușește bunurile altuia. Instanța apreciază că această modalitate de exprimare demonstrează intenția autorului de a atribui reclamantei calitatea de persoană care săvârșește furturi. Nu este vorba despre o exprimare metaforică sau despre o insultă izolată, ci despre o calificare explicită a reclamantei drept autoare a unei infracțiuni contra patrimoniului.
33. Caracterul defăimător este accentuat și de afirmația potrivit căreia reclamanta ar fi luat frigiderul refugiaților și l-ar fi vândut, întrebând apoi dacă „vânzarea lucrurilor străine” nu constituie furt. Chiar dacă autorul utilizează forma interogativă, contextul întregului discurs nu lasă loc unei reale incertitudini, ci conduce destinatarul la concluzia că reclamanta ar fi săvârșit un furt. Jurisprudența și doctrina sunt constante în a reține că formularea sub forma unei întrebări nu exclude caracterul defăimător al unei afirmații atunci când mesajul transmis este unul afirmativ și lipsit de echivoc.
34. În aceeași ordine de idei, afirmația că reclamanta „a decis să-și însușească banii și lucrurile refugiaților” atribuie acesteia existența unei intenții infracționale și a unei conduite deliberate de însușire frauduloasă a bunurilor altora. O asemenea acuzație nu exprimă o opinie, ci afirmă existența unei conduite ilicite concrete, afectând în mod direct reputația morală și socială a reclamantei.
35. În sfârșit, pârâtul afirmă că reclamanta îl „șantajează ca un racketer din anii '90”. O asemenea comparație depășește cu mult limitele unui limbaj polemic sau ale unei critici admisibile. Asocierea reclamantei cu fenomenul criminalității organizate și cu metodele specifice grupărilor de tip racketeer induce în percepția publicului ideea că aceasta utilizează mijloace de intimidare și constrângere caracteristice lumii interlope, ceea ce constituie o atingere gravă adusă onoarei, demnității și reputației sale.
36. Prin urmare, analizate atât individual, cât și în ansamblul lor, afirmațiile formulate de Ioniță Vasile depășesc limitele unei apărări procesuale obiective și conțin imputări explicite privind săvârșirea unor infracțiuni sau a unor fapte profund imorale, precum escrocheria, furtul, însușirea ilegală a bunurilor, abandonul unui soț grav bolnav și șantajul. Aceste susțineri sunt formulate într-o manieră categorică, sunt susceptibile de verificare și sunt în mod evident apte să afecteze grav onoarea, demnitatea și reputația reclamantei în percepția unui observator obiectiv și rezonabil.
37. Prin urmare, organul de constatare a confundat efectele juridice ale art. 8 lit. b) din Legea nr. 64/2010 cu inexistența unei eventuale răspunderi juridice sub orice formă. Or, această dispoziție nu instituie o imunitate absolută pentru orice conduită manifestată în cadrul unui proces și nu exonerează autoritatea de obligația de a efectua o verificare completă, obiectivă și sub toate aspectele a faptelor sesizate.

38. Mai mult, aplicarea art. 8 lit. b) din Legea nr. 64/2010 presupune, în prealabil, stabilirea faptului că declarațiile invocate se încadrează efectiv în ipoteza normei, respectiv că acestea au fost formulate în exercitarea drepturilor procesuale și în legătură directă cu obiectul cauzei. Organul de constatare nu a efectuat o asemenea analiză și nu a motivat în ce măsură fiecare dintre afirmațiile contestate era necesară soluționării litigiului și beneficia de protecția prevăzută de lege.
39. În plus, încheierea contestată nu conține o analiză a conținutului concret al afirmațiilor, a contextului în care acestea au fost formulate, a scopului urmărit de autor și nici a probelor administrate în cauză, limitându-se la invocarea formală a art. 8 lit. b) din Legea nr. 64/2010 și la concluzia că lipsesc semnele constitutive ale contravenției sau infracțiunii. O asemenea motivare nu satisface exigențele legalității și nu permite verificarea temeiniciei soluției adoptate.
40. În consecință, instanța apreciază că organul de constatare a aplicat în mod eronat dispozițiile art. 8 lit. b) din Legea nr. 64/2010, conferindu-le un efect juridic pe care acestea nu îl prevăd. În lipsa unei verificări efective a circumstanțelor invocate în sesizare și a unei motivări complete privind inexistența elementelor constitutive ale faptei reclamate, încheierea contestată nu poate fi considerată legală și întemeiată, motiv pentru care aceasta urmează a fi anulată, cu remiterea materialului spre efectuarea unei verificări complete și obiective.
41. Instanța reține că, superficialitatea verificării efectuate de organul de constatare rezultă și din faptul că, deși plângerea a fost îndreptată exclusiv împotriva lui Ioniță Vasile, acesta nu a fost audiat înainte de adoptarea încheierii contestate.
42. Audierea persoanei vizate de plângere constituie una dintre cele mai elementare măsuri de verificare, fiind indispensabilă pentru stabilirea circumstanțelor reale ale cauzei și pentru respectarea principiilor obiectivității și contradictorialității în activitatea de examinare a sesizărilor. Or, în lipsa audierii lui Ioniță Vasile, organul de constatare nu putea aprecia în mod obiectiv conținutul afirmațiilor imputate acestuia, contextul în care acestea au fost formulate, scopul urmărit și nici împrejurările invocate în apărarea sa.
43. Mai mult, neaudirea persoanei vizate a privat organul de constatare de posibilitatea de a confrunta explicațiile acesteia cu cele ale petiționarului și cu celelalte mijloace de probă administrate, ceea ce a condus la adoptarea unei soluții bazate pe o cercetare incompletă a circumstanțelor cauzei.
44. În aceste condiții, concluzia organului de constatare privind lipsa semnelor constitutive ale unei contravenții sau infracțiuni apare ca fiind prematură, întrucât a fost formulată fără administrarea tuturor probelor necesare și fără audierea persoanei împotriva căreia a fost formulată plângerea. O asemenea omisiune reprezintă o încălcare a obligației autorității de a efectua o verificare completă, efectivă și imparțială a sesizării și afectează legalitatea și temeinicia încheierii contestate.
45. De asemenea, această omisiune este cu atât mai relevantă cu cât organul de constatare și-a întemeiat soluția pe dispozițiile art. 8 lit. b) din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, fără a verifica în prealabil dacă afirmațiile atribuite lui Ioniță Vasile

au fost într-adevăr formulate în condițiile și limitele prevăzute de această normă. O asemenea verificare nu putea fi realizată în mod obiectiv în lipsa audierii persoanei vizate, care era în măsură să ofere explicații cu privire la conținutul, contextul și scopul declarațiilor sale.

46. Mai mult, instanța de judecată, reține că, potrivit art. 441 alin. (1) Cod contravențional prevede următoarele: „(1) Procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care: a) nu există faptul contravenţiei; b) se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art.3 alin.(3), art.4 alin.(3), art.20-31; c) persoana presupusă a fi făptuitor a decedat, cu excepţia cazului de reabilitare a acesteia; d) pentru acelaşi fapt şi privitor la aceeaşi persoană există o decizie/hotărîre definitivă; e) pentru acelaşi fapt este pornită urmărire penală; f) nu este identificat făptuitorul şi/sau termenul prescripţiei tragerii la răspundere contravenţională a expirat; g) fapta a fost constatată în cadrul controlului de stat asupra activităţii de întreprinzător şi nu reprezintă încălcare gravă sau foarte gravă în sensul Legii nr.131 din 8 iunie 2012 privind controlul de stat asupra activităţii de întreprinzător; h) liberarea de răspundere contravenţională este prevăzută la articolul corespunzător din partea specială a cărţii întâi.”
47. Conform art. 447/1, alin.2) și 3) Cod contravențional, după examinarea cauzei contravenţionale, agentul constatator, autoritatea competentă (persoana abilitată să examineze cauza), după caz, emite decizia asupra cauzei. Decizia comisiei administrative asupra cauzei contravenţionale se adoptă sub formă de hotărîre. Decizia trebuie să conţină: … 6) soluţia asupra cauzei, care poate fi: a) încetarea procesului contravenţional; b) stabilirea vinovăţiei persoanei privind săvîrşirea contravenţiei imputate şi, după caz, aplicarea sancţiunii contravenţionale; … 9) menţiunea privind dreptul de contestare a deciziei, în conformitate cu prevederile art.448”.
48. În cazul unei sesizări cu privire la contravenție, instanța urmează să analizeze materialul contravențional. Instanța de judecată poate examina contestația doar după examinarea efectivă a cauzei contravenționale de către agentul constatator și a emiterii unei decizii conform art. 447/1 Cod contravențional. Dacă „decizia” contestată nu a fost emisă în urma „examinării cauzei contravenționale” și doar se referă la trecerea la rebut a materialului(pct.2 din încheierea emisă de inspectorul superior al IP Strășeni, Vladimir Bulmaga din 31.12.2025, instanța în temeiul art. 453 alin. (1) lit. a) Cod contravențional, restituie dosarul agentului constatator, pentru examinarea efectivă a cauzei și emiterea deciziei conform art. 447/1 Cod contravențional.(concluzie formulată în avizul consultativ al CSJ nr. 1avc-2/2025 din 10.09.2025)
49. Reieşind din circumstanţele descrise în speţă, în legătură cu încălcarea prevederilor Codului contravenţional la examinarea plîngerii depuse de Efros Svetlana și Pruteanu Ana, instanţa de judecată a ajuns la concluzia că, cererea de contestare depusă de către Efros Svetlana și Pruteanu Ana, este întemeiată, bazată pe prevederile legale, şi-a găsit confirmare deplină în procesul examinării, din care considerente urmează a fi admisă, cu anularea încheierii agentului constatator din 31.12.2025 emisă de Inspectoratului de Poliţie Străşeni, comisarul

Vladimir Bulmaga, privind examinarea plângerii din 22.12.2025 cu obligarea adoptării unei hotărâri în conformitate cu prevederile Codului Contravențional.

50. În conformitate cu art. art. 448 - 458, 460 – 462 Cod Contravenţional, judecata,-

HOTĂRĂŞTE:

Se admite contestația depusă de către Efros Svetlana și Pruteanu Ana împotriva Încheierii din data de 31.12.2025, emisă de către agentul constatator al Inspectoratului de Poliție Strășeni, Vladimir Bulmaga, privind încetarea verificării informației cu nr. 7316 din 23.12.2025.

Se anulează Încheierea din data de 31.12.2025, emisă de către agentul constatator al Inspectoratului de Poliție Strășeni, Vladimir Bulmaga, privind încetarea verificării informației cu nr. 7316 din 31.12.2025, ca fiind emisă contrar legii.

Se remite neîntârziat, Inspectoratului de poliție Strășeni, materialul cauzei contravenţionale acumulat în baza plângerii lui Efros Svetlana și Pruteanu Ana, pentru examinare şi adoptarea unei hotărâri în conformitate cu prevederile Codului Contravențional.

Hotărârea succesibilă de atac la Curtea de Apel Centru, în termen de 15 zile, prin depunerea recursului în Judecătoria Străşeni.

Preşedinte de şedinţei,
Judecătorul ***Mihaela Grosu***